

Liman İşçisinin Sesi

Liman İşçileri Bülteni

Kasım 2011

Mersin limanının içerisinden dayanışmanın sesi yükseliyor!

Mersin limanındaki taşeron firmalarda çalışan işçileri, 104 gündür süren direnişle dayanışma amacıyla bir gün boyunca iş bıraktılar.

direnişte olan işçilerle dayanışma amacıyla,

Mersin limanında direnişlerinin 104. gününü geride bırakan Uğursan işçileri gece gündüz yılmadan mücadelelerine devam ediyor. İşçilerin, direnişe başladıkları günden itibaren, limandaki işleri olan asit, yağ, çimento işlerinin başka işçiler tarafından yapılmaması için, sürekli diğer çalışan işçilerle görüşmeleri, sonuç vermeye başladı. Pazartesi günü (31.10.2011), Mersin limanındaki Uğursan firmasına bağlı, taşeron firmalar olarak iş yapan, Aypar Denizcilik (Adana grubu) ve Kardeşler Denizcilik (Hakim grubu) işçileri, 104 gündür

patronlarının türlü türlü baskılarına, tehditlerine karşı gelerek, işçi kardeşlerinin işlerine gitmeyip, iş bıraktılar. Limanda bir gün boyunca iş bırakan 110 işçi, aynı zamanda işlerin devam etmemesi için makinelerinin başında ve liman içerisinde beklemekteler. Direnişteki işçilerin işleri olan asit, yağ, çimento işlerine gitmeyen işçilere patron: "asit, yağ, çimento işlerini yapmıyorsanız kendi işlerinizi de yapmayın" deyip işten çıkarma tehditlerinde bulundu, ardından dün gece (31.10.2011) ve bugün sabah (01.11.2011) 4 işçiyi işten çıkarttı. İşçilerin belirttiklerine göre, işten çıkartmalar devam ettiği takdirde işçiler tüm limanda iş bırakacak. Sadece vardiya amirlerinin yağ, asit, çimento işlerine gittiği Mersin limanında, içeride çalışan Aypar Denizcilik ve Kardeşler Denizcilik işçilerinin dışında, limanın ana firması olan MIP işçileri de destek vermeye başladı. Bu olaylara sessiz kalan Liman iş yönetimine rağmen, şimdi limandaki dayanışmanın genelleşip büyümesi için çalışmalar yapılıyor.

Kıdem tazminatına dokunmak genel grev sebebidir!

AKP hükümeti TÜSİAD'ı ve MÜSİAD'ı ile tüm sermayenin desteğini alarak işçilerin elinde kalan son haklardan biri olan kıdem tazminatını kaldırmak istiyor. 2008-2009 krizinde sermaye yeterince işçi çıkartamadığı için veryansın etmişti. Şimdi yeni ve daha büyük bir kriz kapıda bu yüzden faturayı işten çıkartmalarla bize kesmek için kıdem tazminatına saldırıyorlar. Tabii ki sermaye ve hükümet planladıkları bu saldırıyı kamuoyuna sunarken yalanlara ve çarpıtmalara başvuruyor. İşte yalanlar ve gerçekler.

Yalan!: İşçiler bir şey kaybetmeyecek, tersine kazanacak, çünkü Fon kuruluyor

Gerçek: Kıdem tazminatının esas anlamı başka türlü korunamayan iş güvencesini patrona ekonomik bir maliyet getirerek bir ölçüde sağlamaktır. Yükün patronun üzerinden kaldırılmasının amacı, iş güvencesini bütünüyle imha etmektir.

Yalan!: Kazanılmış haklara dokunmayacağız

Gerçek: Kıdem tazminatı kaldırılırsa halen çalışmakta olanların kıdem tazminatlarına zaten hukuki olarak dokunulamaz. Bu, hükümetin bahsettiği bir şey değil bir zorunluluktur. Bununla birlikte ilk işten çıkartmada ya da herhangi bir iş değişikliğinde yeni yasa geçerli hale gelecektir. Ama yeni işçilerin kıdem tazminatı hakkı olmaması, eski işçilerin de gücünü azaltır. "Bana dokunmayacak" deme. İşçinin gücü birlikten gelir. Mücadele zayıflayacak, sen de kaybedeceksin!

Yalan!: İşçilerin haklarını koruyacağız, istihdam güvencesi sağlayacağız

Gerçek: Kıdem tazminatlarının kaldırılmasının amacı patronun işçi çıkartmasını kolaylaştırmaktır. İstihdam güvencesi denen şey, işten çıkartılan işçileri özel istihdam bürolarında toplayarak sermayeye ucuz iş gücü olarak sunmaktır.

Yalan!: Yeni kurulacak fon dolayısıyla işçiler mağdur olmayacak

Gerçek: Tazminat miktarı üçte birinden daha aza indiriliyor. Eskiden 20 yıllık kıdemi olan 20 aylık maaş karşılığın tazminat olarak alırken bu rakam altı aya indirilecek. Fonda birikecek para işçinin ücretinden kesilmeyip patronun

alınsa bile patronlar her zaman olduğu gibi bu masraflarını da ücretlere yansıtacak ve fiilen kesinti yapacaktır. Patronlara hiçbir engel olmadan sürekli işçi çıkartılması olanağı verilmesiyle kıdemli işçi her an rahatlıkla kovulabilecek, yeni işçiler ise bir yerde uzun süre çalışamayacağı için fondan yeterli parayı hiçbir zaman alamayacaktır.

Yalan!: İşçilerin çoğunluğu kıdem tazminatını alamıyor, fonla bu sorun halledilecek

Gerçek: İşçilerin kıdem tazminatını alamaması doğal bir sorun değildir. Hükümetin ve Çalışma Bakanlığı'nın patronların hukuksuzluğuna göz yummalarının sonucudur.

Yalan!: Bu süreci sendikalarla mutabakat içinde yürüteceğiz

Gerçek: Sendikaların tutumu nettir. Kıdem tazminatına dokunulması genel grev sebebidir. Hükümetin istediği, mutabakat sağlamak değil, Türk-İş başkanı Mustafa Kumlu gibi yandaşları ya da Hak-İş gibi kendi kontrolündeki sendikalar aracılığıyla işçilere diz çöktürmektir.

Sendikalı, sendikasız tüm işçiler kıdem tazminatı ile ilgili gelişmeleri takip etmeli ve elde kalan bu son hakka da sahip çıkmalıdır. İşyerlerimizde bir araya gelmeli, sendikalı isek sendikalarımıza baskı yapmalı ve kıdem tazminatını savunmak için sonu genel greve varacak bir mücadele için hazırlık yapmalıyız!

Susmak işten atılmaya şimdiden razı olmaktır! Susmak çocuklarımızın köle pazarlarında sürünmesini kabullenmektir! İşimizi aşımızı korumak için son mevziyi savunuyoruz. Haydi mücadeleye!

Mersin'de nükleere karşı eylem

7 Ağustos Pazar günü, Mersin'in Gülnar ilçesine bağlı Büyükeceli Beldesinin Akkuyu Mevkiinde yapılması planlanan nükleer santrale karşı yaklaşık 800 kişilik bir yürüyüş gerçekleştirildi. Eyleme pazar sabahı saat 10:00'da Mersin'in 3 noktasından araçlar kaldırıldı.

Nükleer karşıtı eylemde, en dikkat çeken, Mersin limanında sendikalı oldukları için işten çıkartılan liman işçilerinin katılımı oldu. Kendi direnişlerini nükleer karşıtı direnişle birleştiren işçiler, 24 Temmuz'da nükleer santrale karşı çadır kuran çevrecileri, ziyaret etti. Müzik etkinliği ve halaylarla çevrecilere destek veren liman işçileri bunun yanı sıra kendi direnişlerinin nükleerden bağımsız olmadığını, Mersin limanına sürekli olarak Petrokok, sülfürik asit ve daha birçok kimyasallar ve zararlı atıkların geldiğini, kendi sağlıklarını ve Mersin'i olumsuz yönde etkilediğini belirterek konuşma yaptıktan sonra liman işçileri, işten çıkartılma süreçlerini ve nedenlerini anlatan bildirilerini dağıttılar. 23 Temmuz'dan beri Mersin limanında direnişte olan işçiler "Direnişteki liman işçisi nükleer santral istemiyor", pankartını açıp, nükleerin yapılacağı şantiye alanına doğru yürüyüşe geçti. Nükleer karşıtı kitle, yaklaşık 4 kilometre yol yürüdüktan sonra jandarma ve güvenlik güçlerinin barikatıyla karşılaştı. Burada jandarmayla karşı karşıya gelen nükleer karşıtı grup, şantiye alanına girmek isteyince jandarmayla küçük bir arbede yaşandı. Daha sonra ise, jandarmanın kurduğu barikatu aşmayı başaran nükleer karşıtı grup bir süre daha ilerledikten sonra Nükleer Karşıtı Platformun sözcüsü Sabahat Arslan'ın yaptığı basın açıklamasının ardından eylemi son erdirdi.

Mersin Liman direnişinin öyküsü

Gelin sigortalı iş var ile başladı her şey. Başta iyi görünüyordu sigortalı, maaşlı çalışma, saatleri iyi, izinleri belli olan bir iş yapacaktık. Ancak ne iş olduğunu liman kapısından girdiğimizde koca koca iş makinelerinin arasından şaşkın bakışlarımızla görerek başladı ilk gün. Bizim yapacağımız işin, limanda en tehlikeli iş olduğunu, sonradan yaşadığımız iş kazaları ile öğrendik. Bunun yanında belirsiz çalışma saatlerini, limanda ara vermeden birkaç gün çalıştığımızda öğrendik. Maaşların keyfi ödendiğini, ay sonu geldiğinde cebimizin boş kalışından öğrendik. Aslında neyi öğrendik biliyor musunuz? Bu kölece çalışma koşullarına olmaz dediğimizde “işine gelmiyorsa liman giriş kartını bırak çek git” ya da “bu şartlarda çalışacaksınız” dediğinde direnmenin onurunu öğrendik.

Tabi bir okul gibi olan iş yerimizde öğrendikçe öğreniyor adeta kölece çalışma düzenini öğrene öğrene profesyonel köleler haline almış hatta bu duruma alıştırmıştık. Hayat aslında köle olmakmış. Biz yanlış düşünüyoruz durumlarına düşmüştük. Ta ki bir gün, kimin ağzından çıktı hatırlamıyorum ama birisi sanki bana sendika gelecek diye fısıldadığını işittim. Aklımda sendika kalmıştı işçileri savunan bir kurum gibi anımsıyorum ve acaba bizi de savunur mu diye hayaller kurmaya başladım. kimseye bu hayalimi açamıyordum çünkü bu hayal başıma çok işler açabilirdi ancak bir yandan da söylemek istiyordum. Sendikayı araştırırlım bitsin bu işkence diye düşündüm ama korkuyordum. Aslında zaten birlik

olsaydı tamamdı. Yani meğerse asıl sendika bizmişiz haberim yok.

Daha sonra şimdi üye olduğumuz sendikaya ulaştık. Mevzuatlardan kanunlardan bir sürü şeylerden bahsettiler, sabretmeli biraz daha beklememizi söylediler. Günler geliyor aylar geçiyor, hep sabır ama içeride, limanda kölelik hat safhalara ulaşmıştı artık. Utanmasalar verdikleri yemeğin bile parasını keseriz diyecek kadar oldular. Hakaretler, keyfi işten çıkartmalar, adil alçaklık aklınıza gelen işle ilgili tüm kötülükler yarıştıyordu. Mevzuata göre sendikaya üye olmamıza çok kısa bir zaman kala bize örgütlenmeye başlayın dediler. Bizde örgütlendik. Çok gizli ve heyecanlıydı. Ne güzel günlerdi çünkü iyi niyetle saflıkla iyi bir şey için gizli gizli çalışmak, çok heyecan vericiydi. Sonra üyelik başladı ve bir iki gün içinde arkadaşların çoğu üye oldu. Artık içeride dağ gibi bir işçi kitlesi ve sendikası vardı. Farklı farklı taşeron işçilerinden oluşan koca bir dağ. Üyelikle beraber toplu sözleşme için süreç de başlamış oldu. Tabi ikinci bir süreç; işçi kıyımı da başladı. Ama hep kendi aldığımız ve hatta yapmadığımız acemice eylemlerle başarılı oluyoruz bazen de bilmediğimizden dolayı başvurduğumuz yöntemlerle de kelle veriyorduk. Sendika nasıl olsa işveren toplu sözleşme masasına oturacak, orda bu çıkarılanları geri işe aldırırız diye teselli ediyordu kuzularını.

Beş taşeron grup içerisinde, bizim toplu sözleşme yetkimiz çıkmıştı, sevindik. İki ay

içinde işveren ya sözleşmeye oturacak ya da greve gidecektik. Ama olmadı neden mi? Greve bir hafta kala işveren, “ben bu işte zarar ediyorum” deyip işi bıraktı ve bir gecede limana giriş kartlarımızı iptal etti. Ardından kendimizi kapının önünde bulduk ana işverene (MIP) “patron işi bırakmış bizi ilgilendirmez biz işimizde devam ediyoruz” desek de hayır cevabını aldık. patron işi bırakmıştı ama çıkışımızı da vermedi. Ne iş yapacağız? Dedik. O da cevap olarak, “ne iş gösterirsem onu yapacaksınız” dedi. Aslında bir iş gösteremeyecekti. Sendika, “yasal olarak bir şey yapamayız çünkü işveren çıkışınızı yapmamış bekleyin nasıl olsa size iş gösteremeyecek mecburi çıkış verir ondan sonra bizde ona göre bir şeyler yapacağız” deyip bize, “eve gidin” dediler. Biz de “olmaz, biz burada limanın kapısında bekleyeceğiz ve bu işi çözeceksiniz” dedik. Sendika başkanımız o dönemde tatildeydi ama ne yapabilirim ki? Dedi. Bende “ne yapacağımızı iyi biliyorum” dedim. Diğer arkadaşlarla temasa geçip, durumun bu şekilde olduğunu ve işin acilen durdurulması gerektiğini söyledik. Uydular, iş durdu herkes dışarı çıktı. O geceyi dışarıda geçirdik. Ertesi gün oldu. Ortalıkta ne bir sendikacı, ne de bir başkası vardı. Bizde arkadaşlara, “dışarıda durmayın, içeriye geçin makinelerin başında durun ki başka işçileri çalıştıramasınlar” diye söyledik. Söylemez olaydık içeri geçtiler ve biz içeride olmadığımızdan dolayı, gerek içerideki patronların baskısı, gerek sendika temsilcisi, “siz iş başı yapın onların çıkışı yapılmamış böyle devam ederseniz siz onların yüzünden işinizden olacaksınız” diyerek direnişi içeriden kırdılar. Biz neden böyle yaptınız? Dediğimizde, “biz yapmadık” dediler. “İşçiler birlik olamadı” filan filan. Ama aslında direnişi kıran sendikamızın kendisiydi.

Neyse madem öyle biz de dışarıda direnişe geçeceğiz dedik ve direniş çadırımızı kurduk. Asıl gerçekleri o çadırı kurmamızla öğrendik. Adeta bir okul gibiydi çadır. Sendikalı olmakla bu sorunların bitmediğini asıl önemli olanın birlik olup, bilinçli işçinin ne olduğunu öğrenmekten ne olduğunu öğrenmekten geçtiğini gördük. Tabii günler geçiyor patronu sıkıştırıyoruz, “bize iş ver ya da çıkış ver” diye baskı yapmaya başladık. O da iş falan yok, “o grev vardı ya grev gelin onu da dışarıda yapın da görelim” diye alay etmeye başladı. Sonra çıkışımız verildi. İşten çıkışımızın verilmesinin üzerinden tam bir ay geçti. Hemen sendikaya haber verdik: “Bakın çıkışımız da verildi,

hadi ne yapacaksınız yapın da işimize geri dönelim” diye sendikaya baskı yapmaya başladık. Ancak bu seferde sendikamızın genel merkez seçimleri vardı, “bu seçimler bitsin ondan sonra” dediler. Tabi bu arada araştırdık bir grev hakkımız olduğunu ve süresinin genel merkez seçimleri olduktan sonraki son 3 gün içinde grev yapma süresinin sona ereceğini öğrendik. Sendikacılara sorduk ve “seçimden sonra ilk işimiz o grev kararını uygulamak” dediler. Umutlar yine arttı.

Gün geldi seçimler oldu hatta direniş çadırından da üç arkadaşımız delege olarak sendikamızın genel merkez seçimlerine Ankara'ya gitti. Seçim artık olmuştu yerine yeni sendika başkanı seçilmişti. İlk iş ne oldu biliyor musunuz? Bizim grev kararının tarihini çalışma bölge müdürlüğüne yanlış yazıp grev kararını uygulamayarak kendi yetkisini düşürdü. Tabi ki şoke olduk ve yeni başkana bu durumu sorduk. Kim izah edecek bize bunu? Yeni başkan da “vallahi benim hatam değil eski başkanın hatası ben de işçiye bunu nasıl izah ederim bilemiyorum” dedi. Daha sonra çalışma bölge müdürlüğüne gittik Evrak üzerinde hata yapılmış olsa dahi isterse yeni sendika yönetimi karar verip greve gidilebileceğini öğrendik. Yeni başkana bildirdik ama aldığımız cevap hayret vericiydi. “Bu grevi kafanıza fazla takmayın bu işi çözenin başka yolları da var ve çözeceğim, söz!” deyince tamam dedik. Grev günü grev olmayınca yetki düşmüş oldu. Bizim de, sendikayla ilgili üyeliğin dışında hiçbir bağımız kalmamış oldu. Yeni başkan Mersin'e direniş çadırımıza geldi, bir umut doğmuştu bizim için. Bize biraz daha sabırlı olmamızı söyledi ve bu işi çözeceğiz sözünü tekrarladı. Nasıl diye sorduğumuzda “buraya şube kurulacak, şube sizin için ne karar alırsa arkasındayız” dedi. Bu kez şubenin kurulmasını bekledik. Tabii bu geçen sürede basın açıklaması yapıyorduk. Hatta dayanışma gecesi düzenledik bunu bile yapmayın dediler. Sebep olarak ta, “işveren, bu geceyi yaparsanız bu iş çözülmez” tehdidini yaptığından dolayı, dayanışma gecesinin yapılmaması gerektiğini söylediler. Ama biz gene de dayanışma gecesini tüm baskılara rağmen yaptık. Zaten bir şeyin çözüleceği falan yoktu hepsi aynı oyalama taktikleriydi. Şube ataması oldu. İlk toplantı olacaktı. Bizden bir arkadaş şube yönetim kuruluna bile seçildi. İlk toplantıda ana firmanın yemekleri güzel mi değil mi? Servisleri rahat mı değil mi? Konuşmalarından başka bir şeyden söz edilmedi.

Haftaya ikinci bir toplantı olacakmış bekle babam bekle daha bu köprü'nün altından çok sular akar böyle bekledikçe. Daha ne toplantılar göreceğiz bakalım. Demek istediğim bunlara aldanmayacak işçi sesini duyuracak içeride çalışan arkadaşlarıyla bağını kuvvetlendirecek. Unutmayın işçiye hiçbir patron acımaz işçinin işçiye ancak faydası olur gerisi teferruatır.

Mersin Liman işçisi direniyor

Mersin Liman işletmecisi MIP A.Ş.'nin yasadışı bir şekilde taşeronun taşeronu konumunda olan N.Ç Denizcilik A.Ş.'ye bağlı olarak çalıştırdığı 35 liman işçisi sendikalı oldukları için 21 Temmuz tarihinde işten çıkarıldı. İşçiler 23 Temmuz tarihinden bu yana Mersin Limanı'nın A kapısı önünde kurdukları çadırlarında direniyor. O günden bu güne gece gündüz, çadırlarını bir an bile bırakmayan işçiler, aynı zamanda buldukları yerde sınıf kardeşlerinin her çağrısına duyarlılık gösteriyor. Sadece kendi patronlarına karşı değil, nükleer santrale karşı direnişten, bugün işçi sınıfının başındaki en büyük bela olan kıdem tazminatının kaldırılmasına karşı direnişlere kadar tüm sınıf saldırılarına karşı yürütülen her mücadelede yerlerini alıyorlar.

Liman işçisi neden direniyor?

Çalışma sürelerinin ve maaşlarının düzensiz olmasına,

36 -48 saati bulan aralıksız çalışmalara,

Ayda 100 - 150 saati bulan fazla mesailere,

Ulaşım ücretlerinin ödenmemesine,

Dünyanın 27 ülkesine girişi dahi yasak olan Petro - Kok ve buharıyla insan bedenini eritme özelliğine sahip olan sülfürik asit maddesiyle yakın temas halinde ve büyük riskler taşıyan fiziksel koşullar altında çalışmalarına rağmen iş güvenliği önlemlerinin alınmaması ve sonucunda sıkça yaşanan iş kazalarına karşı,

Kısacası, Mersin Liman işçileri, insanca çalışma koşullarına sahip olabilmek adına sendika hakkı için direniyor.

Bu direniş neden önemli?

Bugünlerde direnişlerinin 100. Gününü geride bırakan Liman işçilerinin direnişi, her direniş gibi, sadece kendi patronlarına karşı ve kendi ekonomik çıkarları için olmaktan çok daha büyük bir anlam taşıyor. Bir defa bu direniş nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, direnen işçiler için artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Çünkü onlar bu direniş sürecinde, işçi mücadelesi adına, sınıf dayanışması

adına, sendikal mücadele adına çok şey öğrendiler.

Kapitalist sistemin, polisiyle, yargısıyla, tüm de

bürokratik kurumlarıyla kimin sistemi olduğunu etlerinde, kemiklerinde hissettiler. Kim dost, kim düşman bunu gördüler. Kendilerinden önce limanda yaşanan diğer direnişlerdeki işçi kardeşlerini belki o zaman değil ama bugün daha iyi anladılar. Ve onlar, yarın belki de kendileriyle aynı kaderi paylaşacak olan diğer liman işçilerine, yenilgiyi kabullenip, evlerine dönmek dışında başka bir seçenek olduğunu gösteriyorlar. Onların liman dışındaki çadırlarının sadece orada bulunması bile limanın içinde birçok şeyi değiştiriyor. Hele de yarın mücadeleyi kazanıp içeriye girdiklerinde artık onlarla birlikte diğer işçilerin de insanlık dışı çalışma koşulları ve patronun işçilerin yaşam hakkını yok sayan keyfi uygulamalarına karşı seslerini öncekinden çok daha fazla yükseltecekler.

Ayrıca ekonomik krizin etkilerinin günden güne arttığı bugünlerde kıdem tazminatının kaldırılması, mesai saatlerinin uzatılması ve hafta sonu çalıştırma gibi saldırılarla bunun bedelini işçilere ödetmeye kararlı patron sınıfına karşı kazanılacak her zafer, işçi sınıfının hanesine yazılacak önemli bir kazanım olacaktır.

Haydi Liman işçileriyle dayanışmaya!

Bu kavga liman işçilerinin haklı ekmeğe kavgasıdır.

Bu kavga işçinin yaşamını hiçe sayan keyfi uygulamalara karşı verilen can kavgasıdır.

Bu kavga, başta taşeronlaştırma olmak üzere türlü yöntemlerle, işçilere güvencesiz, kuralsız ve sendikasız çalışmayı dayatan sisteme karşı girişilen onurlu yaşam hakkı kavgasıdır.

Bize ve tüm emekçilere düşen ise nerede bir sınıf mücadelesi varsa, kendi geleceğimiz için mücadeleye katılmak ve sınıf kardeşlerimizle dayanışmaktır.

Haydi, Liman İşçileriyle Dayanışmaya!

Haydi, Mücadeleye!

Neden direnmeliyiz?

Biz işten haksız yere çıkarılan liman işçileriyiz. Bu yüzden direnmekteyiz. Tabii bu direnme sırasında bir çok insanla ve kuruluşla tanıştık ve konuştuk. Hemen hemen hepsi yanımızda olduğunu söyledi. Gerekli desteği ellerinden geldikçe sunacaklarını söylediler ve sundular. Bazı insanlar da vardı ki, bize şu sözleri söylediler “ gidin kendinize başka bir iş bulun, direnmek te ne? Sizin bunlara gücünüz yetmez” vs. Bu temennileri bizlere söylerken, bizim çekeceğimiz sıkıntıları çok iyi bildikleri için her halde, “etliye de karışma, sütlüye de” demek istediler.

Şunu anlatmak istiyoruz. Bugün Türkiye'nin her yerinde hatta dünyanın diğer ülkelerinde insanlar işten çıkartılıyorlar. Ücretleri düşürülüp daha fazla saat çalıştırılıyorlar.

İnsanlar yoksulluk içerisinde hatta savaşlarla bir daha kıyımdan geçiriyorlar. İşte biz de sadece daha insanca bir çalışma koşulları istediğimiz için işten çıkartıldık ve direnişe eriz,direnen liman işçileriyiz.

başladık. Yani her yerdeki işçiler ve yoksullar gibi mücadele ediyoruz. Daha iyi çalışma koşullarına ve ekmeğimize sahip çıkabileceğimiz daha iyi bir yol varsa siz bize gösterin yapalım. Bizim de tüm işçiler gibi gördüğümüz en doğru yol budur valla o da direnmek! Çünkü korkmak bizde yok, çünkü etliye sütlüye karışmamak bizde yok, çünkü biz emeğinden başka hiç bir şeyi olmayan işçileriz,direnen liman işçileriyiz.

Anlayacağınız sendikalı olduğumuz için işten çıkartıldık ve ortada bir hak var, bu hakkın sahibi biziz. Benim hakkımı benden başka kimse savunamaz. Sonuna kadar direneceğiz. Ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar, biz hakkımızın peşindeyiz.

Taşerona karşı bir hukuk kazanımı daha

İstanbul Tuzla tersanelerinde “Pruva Tersanecilik” adlı taşeron firma tarafından güya performans düşüklüğü gerekçe gösterilerek işten atılan işçi Nihat Öztürk, Limter-İş sendikasıyla birlikte yürüttüğü mücadelenin ardından Kartal 1. iş mahkemesinde de haklılığını tescil ettirdi. İş mahkemesi Öztürk'ün ana işveren DESAN'ın çalışanı olduğunu belirterek işçinin işe iadesini istedi. İşveren itiraz ederek üst mahkemeye başvurdu. Yargıtay'da kararın onanması halinde Nihat Öztürk taşeron sömürüsünün kol gezdiği liman ve tersaneler için önemli bir emsal oluşturacak